

JORDI CALVO RUFANGES / ДЖОРДІ КАЛЬВО РУФАНГЕС

Економіст, директор і експерт Центру досліджень миру Delàs, колишній віцепрезидент Міжнародного Бюро Миру (IBM) (3 жовтня 2015 – 15 жовтня 2022). Наразі входить до його правління.

Сам Джорді Кальво Руфангес спеціалізується на культурі миру, роззброєнні.

Координує GCOMS (глобальна кампанія проти військових витрат).

Читав лекції в Університеті Жауме I (UII) (Валенсія), Університеті Рамона Льюлья (Каталонія), Відкритому Університеті Каталонії (UOC).

Координував гуманітарні проекти у 8 країнах Африки.

Освіта:

- 2011 – PHD з миру, конфліктів та розвитку в Університеті Жауме I (Universitat Jaume I)
- 2004 – Отримав диплом DEA (Диплом про поглиблені студії (в іспаномовних країнах передуює отриманню докторського ступеня) з економіки та бізнес-адміністрування в Університеті Валенсії

Рейтинг статей:

Поточний висновок: автор поширює проросійські наративи, такі як: розширення НАТО є причиною вторгнення Росії в Україну; загроза з боку Росії штучно сконструйована оборонними компаніями для власної вигоди.

Автор просуває необхідність здійснення поступок з боку України. Ідеологічна упередженість та сповідування поглядів пацифізму впливають на експертні висновки автора, що спотворює об'єктивне висвітлення подій.

Автор ігнорує факт російської агресії як складову причинно-наслідкових процесів та уникає засудження Росії за порушення міжнародних норм.

Ймовірною причиною авторської упередженості є зв'язки з Росією та участь у сумнівних організаціях.

Елементи ризику

Джорді Кальво Руфангес є віцепрезидентом Міжнародного Бюро Миру (International Peace Bureau), яке примітне тим, що наразі одним із членів його правління є росіянин (Олег Бодров виступає за демілітаризацію Балтійського моря), а також росіянка (Ася Марукет – активістка за права людини в РФ), що входить до членів ради Бюро, однак українців чи українок в керівництві чи в раді бюро нема. Дана організація має давню історію і неодноразово була звинувачена у співпраці ще з радянською розвідкою.

В Україні з бюро пов'язана організація «Український пацифістський рух», яка у 2022 році заявляла: «засуджуємо будь-яку військову підтримку, надану Росією і країнами НАТО **війзовничим радикалам в Україні**».

Один з попередніх керівників Бюро – Шон Макбрайд (1974-1985) активно співпрацював із радянською розвідкою та передавав інформацію про армію Великої Британії, за що у 1975 році був відзначений Міжнародною ленінською премією миру. У 1980-х розвідка США зараховувала International Peace Bureau до організацій, які працювали на користь СРСР.

Одним із партнерів і донорів заходів цієї організації є Союз профспілок Австрії (СПА), головою якого є Вольфганг Катціан, який керував футбольним клубом «Аустрія», спонсором якого був «Газпром». СПА у 2018 році прийняла 5-річну програму співпраці та розвитку діалогу з Росією. Пізніше Катціан увійшов до складу австрійсько-російського співтовариства дружби, яке фінансувалась спецслужбами РФ через сумнозвісного Яна Масалека.

ПІДОЗРІЛІ ПУБЛІКАЦІЇ

Стаття 1. La falacia del rearme y la paz (укр. Помилка переозброєння і миру)

Видання: El Diario

Формат: опінія

Дата: 01.03.2024

Посилання:

https://www.eldiario.es/opinion/tribuna-abierta/falacia-rearme-paz_129_10968746.html

Виправдання агресора. Неповага до суб'єктності України.	
Сприяння російському наративу про те, що існування НАТО та його розширення призвело до агресії з боку Росії.	
Цілком ймовірно, що без НАТО, тобто без США, Росія була б вписана в систему європейської безпеки не як ворог, з яким треба боротися, а як сусід. Цілком ймовірно, що без опіки НАТО Європа не вступила б у таку війну, або навіть не були б створені умови для того, щоб Україна стала полем битви в останнє десятиліття.	Es probable que sin la OTAN, es decir, sin EEUU, Rusia hubiese sido encajada en el marco de seguridad europeo no como un enemigo a batir sino como un vecino más. Es probable que, sin la tutela de la OTAN, Europa no se hubiera embarcado en una guerra de estas características, o incluso que no se hubieran dado las condiciones para que Ucrania se convirtiera en un campo de batalla esta última década.
Неякісне використання статистичних даних: порівнюючи військові витрати автор не враховує військові витрати Росії та Європи відповідно до купівельної спроможності (за оцінками Міжнародного інституту стратегічних досліджень (IISS), з урахуванням купівельної спроможності військові витрати Росії у 2024 році були вищими, ніж у Європи – \$462 млрд проти \$457 млрд відповідно).	
У 2022 році, згідно з даними Sipri про військові витрати, країни Західної та Центральної Європи мають в чотири рази більше військових витрат, ніж Росія, США — в 11 разів більше російського військового бюджету, а країни НАТО в цілому — в 14 разів більше.	En 2022, según los datos Sipri de gasto militar, los países de Europa Occidental y central tienen un gasto militar cuatro veces superior al ruso, EEUU multiplica por 11 el presupuesto militar de Rusia y el conjunto de países de la OTAN lo multiplica por 14.
Порушення причинно-наслідкових зв'язків: збільшення витрат на оборону – наслідок російської агресивної політики.	
Відсутність засудження РФ за агресію.	
Прихований наратив про те, що війна може бути зрежисована та підтримувана збройовими компаніями для отримання прибутків.	
Думки про те, що збільшення військових витрат запобіжить війні в Європі, є	Las opiniones de que más gasto militar evitará la guerra en Europa son infundadas y

необґрунтованими, а віра в те, що гонка озброєнь принесе мир, приносить користь лише збройовому бізнесу.	la creencia de que la carrera de armamentos servirá para conseguir la paz solo beneficia al negocio de las armas.
Неповага до суб'єктності України. Ігнорування факту російської агресії. Створення хибної дилеми: «війна в Україні сталась не тому, що....» Просування концепту «умиротворення агресора».	
Війна в Україні сталася не тому, що на європейському континенті бракує зброї чи військових; військовий потенціал Європи більший, ніж у Росії, і це не завадило вторгненню в Україну. Військовий шлях виявився некомпетентним для досягнення миру в Європі. Замість переозброєння Європа повинна говорити про припинення вогню, переговори, мирну угоду і план роззброєння і демілітаризації, щоб побудувати мир майбутнього на старому континенті.	La guerra en Ucrania no se ha producido porque falten armas o militares en el continente europeo; en Europa hay más capacidades militares que en Rusia y ello no ha evitado la invasión de Ucrania. La vía militar se ha demostrado incompetente para conseguir la paz en Europa. Más que de rearme, en Europa se debería estar hablando de alto el fuego, negociación, acuerdo de paz y plan de desarme y desmilitarización para construir la paz del futuro en el viejo continente.

Український переклад

Помилка переозброєння і миру

Замість переозброєння Європа повинна говорити про припинення вогню, переговори, мирну угоду і план роззброєння і демілітаризації для побудови миру майбутнього на старому континенті.

Минає десять років від початку війни в Україні і два роки від несподіваного вторгнення на її територію російської армії. Дональд Трамп вимагає від Європи переозброїтися, натякаючи, що малоімовірний вихід США з НАТО залишить європейський континент без військового стримування Росії. Військовий курс змусив ЄС та його провідні економіки прискорити темпи досягнення 2% ВВП на військові витрати. Німеччина може досягти цього показника вже цього року, збільшивши свої витрати з 55 мільярдів доларів у 2022 році до понад 90 мільярдів доларів у 2024 році, що зробить її четвертим або навіть третім найбільшим військовим витрачальником у світі і потенційно перевершить Росію. Інші європейські партнери наслідують цей приклад; але чи принесе ця нова гонка озброєнь, спонсорована НАТО, мир в Європу?

1. Мілітаризація Європи, яка не є чимось новим, не запобігла війні в Україні. Європа вже належить до регіонів з найвищим військовим потенціалом у світі за кількома показниками мілітаризації, такими як військові витрати, чисельність військовослужбовців та запаси озброєнь. Країни-члени ЄС мають другі за величиною військові витрати у світі, поступаючись лише США. Європа, США і НАТО виділяють набагато більше ресурсів на військові витрати, ніж Росія. У 2022 році, згідно з даними SIPRI про військові витрати, країни Західної та Центральної Європи мають в чотири рази більше військових витрат, ніж Росія, США — в 11 разів більше російського військового бюджету, а країни НАТО в цілому — в 14 разів більше.

За даними Global Fire Power, який аналізує військову міць держав на основі різних показників, лише сім країн Європи (Великобританія, Франція, Німеччина, Іспанія, Італія, Польща та Швеція) мають більше збройних сил, ніж Росія, і перевершують Росію в деяких сферах. ЄС в цілому значно перевищує військовий потенціал Росії.

2. Опіка НАТО не сприяла розбудові миру в Європі. Необмежена мілітаризація західного блоку НАТО посилює відчуття загрози з боку його гіпотетичних політичних суперників. Войовнича ДНК такої військової організації, як НАТО, визначила реакцію Європи на виклики безпеки на континенті після падіння Берлінського муру. Цілком ймовірно, що без НАТО, тобто без США, Росія була б вписана в систему європейської безпеки не як ворог, з яким треба боротися, а як сусід. Цілком ймовірно, що без опіки НАТО Європа не вступила б у таку війну, або навіть не були б створені умови для того, щоб Україна стала полем битви в останнє десятиліття.

3. Історія показує, що переозброєння не означає більше миру. Два відсотки ВВП на оборону - це, по-перше, довільна цифра, яка не піддається жодному ретельному аналізу її корисності. Ніщо не свідчить про те, що більші військові витрати означають більшу безпеку або більше миру для Європи. Часи в Європі, коли військові витрати зростали і відбувалася гонка озброєнь, були прелюдією до великих воєн. Ефективна політика безпеки і оборони - це та політика, яка дозволяє уникнути війни, а не та, яка заохочує або увічніює збройні конфлікти.

4. Великим бенефіціаром є військова промисловість. Згідно з дослідженням СІПРІ «100 найбільших компаній у сфері озброєнь», на західні та союзні військові компанії

припадає понад 70 відсотків найбільших світових компаній у сфері озброєнь, причому російські компанії знаходяться в меншості. Хоча це правда, що Росія розвиває економіку війни, яка, ймовірно, призведе до затяжного конфлікту в Україні, Європа не відстає від неї. Європейські збройові компанії є другим найбільш швидкозростаючим сектором економіки, поступаючись лише штучному інтелекту, який за останній квартал зріс на 31%, а ціна його акцій з 2021 року подвоїлась. Інвестиції в озброєння заохочуються встановленим НАТО цільовим показником військових витрат у 2% від ВВП.

Думки про те, що збільшення військових витрат запобіжить війні в Європі, є необґрунтованими, а віра в те, що гонка озброєнь принесе мир, приносить користь лише збройовому бізнесу. Довільна цифра 2% ВВП на військові витрати - це економічний показник, який сприяє виробництву та розповсюдженню зброї, але не має жодного виправдання з точки зору досягнення більшого миру та безпеки.

Війна в Україні сталася не тому, що на європейському континенті бракує зброї чи військових; військовий потенціал Європи більший, ніж у Росії, і це не завадило вторгненню в Україну. Військовий шлях виявився некомпетентним для досягнення миру в Європі. Замість переозброєння Європа повинна говорити про припинення вогню, переговори, мирну угоду і план роззброєння і демілітаризації, щоб побудувати мир майбутнього на старому континенті.

Іспанський оригінал

La falacia del rearme y la paz

Más que de rearme, en Europa se debería estar hablando de alto el fuego, negociación, acuerdo de paz y plan de desarme y desmilitarización para construir la paz del futuro en el viejo continente.

Se cumplen diez años de la actual guerra de Ucrania y dos desde la invasión inesperada de su territorio por parte del ejército ruso. Donald Trump exige que Europa se rearme, dejando entrever que un improbable abandono por parte de EEUU de la OTAN dejaría el continente europeo sin capacidad de disuasión militar frente a Rusia. La vía militar ha llevado a que la UE y sus principales economías aceleren el paso hacia el 2% del PIB en gasto militar. Alemania puede alcanzarlo este año, con lo que pasaría de 55 mil millones de dólares en 2022 a más de 90 mil en 2024, convirtiéndose en el cuarto o incluso tercer país con mayor gasto militar del mundo, pudiendo superar a Rusia. El resto de socios europeos siguen la misma senda; pero, ¿va a traer esta nueva carrera de armamentos auspiciada por la OTAN la paz a Europa?

1. La militarización de Europa, que no es nueva, no ha evitado la guerra en Ucrania. Europa ya se encuentra entre las regiones con mayores capacidades militares del mundo según varios indicadores de militarización, como el gasto militar, el personal militar o la posesión de armamento. Los países miembros de la UE atesoran el segundo gasto militar más grande del mundo, solo por detrás de EEUU. Europa, EEUU y la OTAN dedican muchos más recursos que Rusia a gastos militares. En 2022, según los datos Sipri de gasto militar, los países de Europa Occidental y central tienen un gasto militar cuatro veces superior al ruso, EEUU multiplica por 11 el presupuesto militar de Rusia y el conjunto de países de la OTAN lo multiplica por 14.

Según el Global Fire Power, que analiza el poder militar de los estados con base en diversos indicadores, solo siete países de Europa (Reino Unido, Francia, Alemania, España, Italia, Polonia y Suecia) tienen unas fuerzas armadas más numerosas que las rusas y superan en algunos armamentos a Rusia. El conjunto de la UE supera con creces las capacidades militares rusas.

2. La tutela de la OTAN no ha facilitado la construcción de paz en Europa. La militarización sin límites del bloque occidental impulsada por la OTAN aumenta la percepción de amenaza por parte de sus hipotéticos rivales políticos. El ADN belicista de una organización militar como la OTAN ha determinado la respuesta Europea a los retos de seguridad en el continente desde la caída del muro de Berlín. Es probable que sin la OTAN, es decir, sin EEUU, Rusia hubiese sido encajada en el marco de seguridad europeo no como un enemigo a batir sino como un vecino más. Es probable que, sin la tutela de la OTAN, Europa no se hubiera embarcado en una guerra de estas características, o incluso que no se hubieran dado las condiciones para que Ucrania se convirtiera en un campo de batalla esta última década.

3. La historia demuestra que el rearme no significa más paz. El 2% del PIB en Defensa es, primero, una cifra arbitraria que no responde a ningún análisis riguroso de su utilidad. Nada indica que más gasto militar implique más seguridad ni más paz para Europa. Las épocas en que en Europa el gasto militar ha aumentado y se ha producido una carrera de armamentos han sido el preludio de las grandes guerras. Una política de seguridad y defensa eficaz es la que consigue evitar la guerra y no la que alienta o perpetúa conflictos armados.

4. La gran beneficiada es la industria militar. Según el Top 100 de empresas de armas del SIPRI, la industria militar Occidental y de sus aliados suponen más del 70% de las principales

empresas de armas el mundo, donde las rusas son minoría. Si bien es cierto que Rusia está desarrollando una economía de guerra que hace prever un largo conflicto en Ucrania, Europa no le va a la zaga. Las empresas de armas europeas conforman el segundo sector económico que más crece, solo por detrás del de la inteligencia artificial, con un 31% el último trimestre, que desde 2021 ha duplicado su cotización bursátil. La inversión en armas se ve alentada por el objetivo del 2% del PIB para gastos militares de la OTAN.

Las opiniones de que más gasto militar evitará la guerra en Europa son infundadas y la creencia de que la carrera de armamentos servirá para conseguir la paz solo beneficia al negocio de las armas. La cifra arbitraria que marca el 2% del PIB en gastos militares es un objetivo económico que favorece la producción y proliferación de armas, aunque sin justificación alguna en cuanto a la consecución de mayores cotas de paz y seguridad.

La guerra en Ucrania no se ha producido porque falten armas o militares en el continente europeo; en Europa hay más capacidades militares que en Rusia y ello no ha evitado la invasión de Ucrania. La vía militar se ha demostrado incompetente para conseguir la paz en Europa. Más que de rearme, en Europa se debería estar hablando de alto el fuego, negociación, acuerdo de paz y plan de desarme y desmilitarización para construir la paz del futuro en el viejo continente.